

Ceea ce ați auzit de la început

Ceea ce ați auzit de la început

De la începutul istoriei Bisericii pe pământ, vrăjmașul și-a desfășurat eforturile în încercarea de a distruge lucrarea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îi avertizase pe bătrânii din Efes; el știa că după plecarea lui, vor intra printre ei lupi răpitori care nu vor cruța turma și pe alocuri se vor ridica dintre ei oameni care vor vesti doctrine false, ca să atragă sufletele de partea lor. În prezența acestui pericol, există pentru acești credincioși atât un ajutor, cât și o răspundere:

- un ajutor: Cuvântul lui Dumnezeu;

- o răspundere, să vegheze amintindu-și de înștiințările apostolului (Fapte 20.29-32).

Din afară asalturi, dinăuntru șiretlicuri și prefăcătorii, aceasta a fost în toate timpurile dubla activitate a vrăjmașului. Cea mai periculoasă însă este cea de-a doua. Împotriva acesteia apostolul Ioan pune în gardă pe cei cărora le adresează prima lui epistolă: "... acum s-au ridicat mulți antihriști ...; ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri" (1 Ioan 2.18-19). Acești falși învățători aduceau o învățătură nouă susceptibilă de a ademeni sufletele și care avea ca rezultat să le deturneze de la „Cel care este de la început”.

Mai departe, în această epistolă apostolul Ioan insistă asupra necesității pentru credinciosul fidel de a se alipi de ceea ce a auzit de la început, adică de aceeași resursă și având aceeași răspundere ca cele prezentate de apostolul Pavel.

Resursa pe care o indică apostolul Ioan în prima lui epistolă oferă un dublu caracter: unul pozitiv și altul negativ. El începe epistola cu acest cuvânt: „Ceea ce era de la început...” și o încheie astfel: „copilașilor, păziți-vă de idoli”.

A ne păzi de idoli înseamnă a nu lăsa să pătrundă în inimile noastre nimic din ceea ce ar putea să ia locul Domnului Hristos. Acești idoli sunt uneori lucruri care nu sunt în mod evident rele; totuși trebuie să ne despărțim de ele dacă ne umbresc Persoana Mântuitorului nostru. Același lucru poate să fie un idol pentru o persoană, în timp ce, pentru alta, el nu va fi un idol. Este imposibil să enumerăm idoli de care trebuie să ne ferim; fiecare trebuie în această privință să aibă de-a face cu Domnul și să se cerceteze cu grijă înaintea Lui.

A rămâne alipiți de ceea ce este de la început înseamnă a te ține de adevărurile învățate de la Domnul însuși atunci când a fost pe pământ și de la apostolii inspirați. Aceasta am primit prin Cuvânt și prin lucrarea orală sau scrisă a lucrătorilor credincioși, trimiși de Stăpân „ca să împartă drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2.15).

Ceea ce caracterizează „carnea” - sub aspectul ei religios - este o nevoie de activitate, ca și dorința de a asculta sau de a spune lucruri noi. Să nu uităm că, pentru a-și ajunge scopurile, vrăjmașul se folosește la un credincios, de activitatea cărnii; cazul lui Petru ne oferă un exemplu bine cunoscut (Matei 16.23). Aceasta ne arată cât de mult trebuie să veghem! Slujba Cuvântului este totdeauna un lucru extrem de serios, dar în mod deosebit când se face în adunare. Locul de la 1 Petru 4.11 ne dă în acest context o învățătură la care se cuvine să medităm cât mai des.

„A vorbi cuvintele lui Dumnezeu” înseamnă nu numai să vorbești potrivit cu Scriptura, dar să și dai ce vrea să dea Dumnezeu în acel moment. Ce răspundere pentru cel care deschide gura în adunare!

Suntem noi destul de atenți la lucrul acesta? Cuvântul este o sabie (Evrei 4.12), dar este o sabie a Duhului (Efeseni 6.17). Nu trebuie deci să ne servim de ea decât în dependență și sub călăuzirea Duhului Sfânt. Este necesar să realizăm acest lucru în mod practic, ca să fim feriți de a prezenta ceea ce vine de la carne sau de a da noutăți care, în general, nu sunt nimic altceva decât fructul imaginației. Aceasta place inimii naturale, când poate ar fi vreun idol ascuns acolo și de care ar trebui să ne despărțim.

Lucrurile noi ațâță curiozitatea, dar nu zidesc. Ori scopul oricărei lucrări în adunarea sfinților este zidirea adunării (1 Corinteni 14).

După ce am insistat asupra faptului că tot ce se face în adunare trebuie făcut pentru zidire, amintim ceea ce unul dintre frații noștri conducători a spus:

„Aș putea să spun că aceasta ar trebui în principiu să ne ferească de dorința de a ne particulariza printre sfinți: iată, printre tineri, vanitatea de a vorbi despre paragrafele dificile. Fără îndoială, insistând asupra unor porțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu, care au acest caracter, se va crea - în trecere - un fel de interes artificial; tot așa când se dă unui text simplu o aplicație la care nimeni nu se gândise mai înainte.

Aceasta mi s-a părut totdeauna un lucru meschin; sunt convins că astfel se arată atât o lipsă de judecată de sine, cât și de dorința serioasă de a-i zidi pe sfinți.

Ce trebuie să căutăm este ceea ce îl face cunoscut pe Dumnezeu. Cât despre noutatea în predicare, ea nu poate avea pretenția de a fi originală; poate fi ingenioasă și neașteptată ca un foc de artificii; dar ce este de făcut dacă nu putem să ne încredem, pentru că nu știm dacă este adevărată sau falsă? Ce diferite sunt căile lui Dumnezeu în Isus Hristos!

Eu am vorbit despre aceasta pentru a da o formă practică principiului care era în discuție la Corinteni.

Ei erau ocupați cu ceea ce putea să izbească sau să surprindă, dar nu cu ce trebuie să ajute la creșterea sufletelor în cunoștința lui Dumnezeu.”

„ Dacă îi este cuiva sete să vină la Mine și să bea" a spus Domnul. Urmarea va fi aceasta: „ din inima lui vor curge râuri de apă vie ... " (Ioan 7.37-38).

Domnul Hristos va putea să fie prezentat în măsura în care sufletul va fi ocupat cu El și înviat prin El. El este „Acela care este de la început", singura hrană de care avem nevoie; și cel mai înalt grad de dezvoltare spirituală este de a-L cunoaște pe El (1 Ioan 2.13-14).

Înțelegem deci importanța hranei pe care o dăm sufletului nostru. Multe lecturi prezintă inte-res pentru că ele ne aduc noutăți care nu sunt deloc „laptele duhovnicesc și curat" care ne va face „să creștem prin El, spre mântuire" (1 Petru 2.2), ci este alimentul cârnii religioase. Să ne amintim: 2 Regi 4.38-44.

Atunci când ne depărtăm de Ghilgal, când „carnea" nu este judecată și pusă deoparte, nu mai așteptăm să fim hrăniți de El și, cu îndrăzneală, mergem să căutăm do vleci sălbatici. Nu-i cunoaștem. Sunt hrană nouă. Dar rezultatul este sigur: "moartea este în oală!"

Trebuie să aducem imaginea Fiului lui Dumnezeu, în umanitatea Lui perfectă, pentru ca sufletul nostru să din nou hrănit. Contrast izbitor: cine aduce adevărata hrană poporului lui Dumnezeu este cel despre activitatea căruia nu se vorbește, care locuiește la Baal-Shalisha în secretul părtășiei cu Dumnezeu și care aduce în imagine pe „Cel care este de la început". Hristos în suferințele și moartea Sa, Hristos înviat și glorificat, Hristos pâinea vieții. Atunci poporul este săturat!

„Pentru voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi; dacă ce ați auzit de la început rămâne în voi, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl" (1 Ioan 2.24)

(extras din „LesMess.-Ev., 1949)

clickbible.org